

ДВАМАТА БРАТЯ

(Народна приказка)

Живѣли въ едно село двама братя. По-стариятъ билъ хитъръ и лакомъ, а по-младиятъ билъ добъръ, но малко глупавъ. Живѣли братята заедно. Имали малко ниви и ливади, но много добитъкъ.

Голѣмиятъ братъ намислилъ да присвои добитъка само за себе си. Повикалъ веднѣжъ той брата си и му казалъ:

— Дотегна ми, братко, да живѣя въ това пусто село и цѣлъ животъ говедаръ да бжда. Да си подѣлимъ добитъка и, каквото ми се падне, ще го продамъ, па ще тръгна, да видя свѣтъ.

— Добре, — съгласилъ се по-младиятъ братъ. — Но какъ ще си подѣлимъ добитъка?

— Лесна работа, братко! — рекълъ по-голѣмиятъ. — Стариятъ и прогнилъ оборъ ще остане за мене. До него ще направимъ другъ — хубавъ и новъ за тебе. Следъ това ще докараме добитъка и ще го оставимъ свободно да влѣзе, кждето иска. Колкото добитъкъ влѣзе въ стария оборъ, ще бжде мой, а колкото въ новия — твой.

— Бива, — съгласилъ се младиятъ.

И така сторили. Направили новъ и хубавъ оборъ. Глупавиятъ братъ не можелъ да му се нагледа и нарадва. Една вечеръ докарали добитъка. Отворили двата обора и оставили добитъка да влѣзе кждето си иска. Всичкиятъ добитъкъ влѣзълъ въ стария оборъ, защото тамъ билъ свикналъ, а въ новия влѣзълъ единъ старъ и слѣпъ волъ.

Глупавиятъ се много натжилъ, но въздъхналъ и рекълъ:

— Ехъ, нѣма какво, такъвъ ми билъ късметътъ.

И той нахранилъ вола, изресалъ го хубаво и го закаралъ на пазара въ града.

— Ей, чичо, — помолилъ той единъ търговецъ, — хайде да ти продамъ тоя волъ!

— Да не е много старъ? — попиталъ търговецътъ.

— Не само, че е старъ, но е и слѣпъ, — отговорилъ стопанинътъ.

— Тогава и да го харизвашъ, не ми трѣбва, — отговорилъ търговецътъ и отминалъ.

Срещналъ братътъ другъ търговецъ и него помолилъ: